

सन्दधानो धनुः श्रेष्ठं ज्यां विकर्षन् पुनः पुनः । अभ्यद्रवत द्रोणस्य रथं रुक्मविभूषितं । ७६१
 धृष्टद्युम्नमथायान्तं द्रोणस्थान्तं चिकीर्षया । परिवव्रुर्भट्टाराज पाञ्चालाः पाण्डवैः सह ।
 तथा परिवृतं दृष्ट्वा द्रोणमाचार्यसन्तमं । पुत्रास्ते सर्वतो यत्ता ररक्षुर्द्रोणमाहवे ।
 बलार्णवौ ततस्तौ तु समेयातां निशामुखे । वातोद्धृता चुम्बसत्त्वा भैरवौ सागराविव ।
 ततो द्रोणं महाराज पाञ्चाल्यः पञ्चभिः शरैः । विव्याध हृदये तृष्णं सिंहनादं ननाद च ।
 तं द्रोणः पञ्चविंशत्या विद्धा भारत संयुगे । चिक्षेदान्येन भस्मेन धनुरस्य महाप्रभं । ७६२
 धृष्टद्युम्नस्तु निर्व्विद्धो द्रोणेन भरतर्षभ । उत्सृज्य च धनुः शीघ्रं सन्दृश्य दशनच्छदं ।
 ततः क्रुद्धो महाराज धृष्टद्युम्नः प्रतापवान् । आददेऽन्यद्भुतः श्रेष्ठं द्रोणस्थान्तं चिकीर्षया ।
 विव्याध तद्भुतः श्रीमानाकर्णान् परवीरहा । द्रोणस्थान्तकरं घोरं व्यसृजत् सायकं ततः ।
 स विस्मृतो बलवता तस्मिन्नाद्रे महामृधे । भासयामास तस्मै न्य दिवाकर इवोदितः ।
 तन्तु दृष्ट्वा शरं घोरं देवगन्धर्व्वदानवाः । स्वस्थस्तु समरे राजन् द्रोणायैत्यब्रुवन् वचः । ७६३
 तन्तु सायकमप्राप्तमाचार्यस्य रथमग्रि । कर्णे दादशधा राजंश्चिक्षेद हतहस्तवत् ।
 स क्षिप्तो बद्धधा राजन् धृष्टद्युम्नस्य मारिष । निपपात शरस्तूर्णं निर्व्विषो भुजगो यथा ।
 क्षित्त्वा तु समरे वाणान् शरैः सन्नतपर्व्वभिः । धृष्टद्युम्नं ततः कर्णे विव्याध निशितैः शरैः ।
 पञ्चभिर्द्रोणपुत्रस्तु स्वयं द्रोणश्च पञ्चभिः । शल्यस्तु नवभिर्भस्मैस्त्रिभिर्दुःशासनस्तथा ।
 दुर्य्याधनस्तु विंशत्या शकुनिश्चापि पञ्चभिः । पाञ्चाल्यं त्वरिताविध्यन् सर्व्व एव महारथाः । ७६४
 स बिद्धः सप्तभिर्व्विरैर्द्रोणत्राणार्थमाहवे । स चापि प्रतिविव्याध सर्व्वानेव त्रिभिस्त्रिभिः ।
 द्रोणं कर्णश्च द्रौणिश्च विव्याध तनयं तव । त्वरायुक्तो महाराज धृष्टद्युम्नो महामृधे ।
 निर्भिन्ना धन्विना तेन धृष्टद्युम्नं पुनर्मृधे । विव्यधुः समवेतास्ते मुञ्चन्तो भैरवान् रवान् ।
 द्रुमसेनस्तु संक्रुद्धो राजन् विव्याध पत्रिणा । पुनश्च विशिखैस्त्रिणं तिष्ठ तिष्ठेति चाब्रवीत् ।
 स तु तं प्रतिविव्याध त्रिभिस्तोत्तैरजिह्वगैः । स्वर्णपुङ्खैः शिलाधातैः प्राणान्तकरैर्युधि । ७६५
 भस्मेनान्येन तु पुनः सुवर्षोज्ज्वलकुण्डलं । उन्ममाय शिरः कायात् द्रुमसेनस्य संयुगे ।
 तच्छिरः प्रापतद्भूमौ सन्दृष्ट्वाष्टपुटं रणे । महावातसमुद्धूतं पकं तालफलं यथा ।
 तांश्च विद्धा पुनर्योधान् वीरः सुनिशितैः शरैः । राधेयस्याच्छिनत् भस्मैः कार्मुकं चित्रयोधिनः ।
 न च तन्मृधे कर्णे धनुषश्चेदनं तदा । विलेखनमिवात्युयो लाङ्गूलस्य यथा हरिः ।
 सोऽन्यद्भुतः समादाय क्रोधरक्तेक्षणः श्वसन् । अभ्यवर्षच्छरैराधेण धृष्टद्युम्नं महाबलं । ७६६
 दृष्ट्वा कर्णन्तु संरब्धं ते वीराः षड्रथर्षभाः । पाञ्चालपुत्रं त्वरिताः परिवव्रुर्जिघांसवः ।
 षण्णां योधप्रवीराणां तावकानां पुरस्कृतं । मृत्योरास्यमनुप्राप्तं मेनिरे सैनिका विभो ।
 एतस्मिन्नेव काले तु दासार्हो विकिरन् शरान् । धृष्टद्युम्नं पराक्रान्तं सात्यकिः प्रत्यपद्यत ।
 तमापतन्तं सम्प्रेक्ष्य सात्त्वतं युद्धदुर्मदं । राधेयो दशमिर्व्वर्षेस्ततो विव्याध संयुगे । ७६७